

Panenka

Anna Pivodová IX.B

Panenka

V ulici na rožku stálo jedno malé, zapadlé hračkářství. Bylo zvláštní tím, že žádná hračka v něm nebyla nová. Byly buď odkoupené, nalezené nebo jiným způsobem získané. Je tedy jasné, že spousta z nich byla v okamžiku, kdy se dostaly do hračkářství, poničené. Kráček ale vlastnil jeden starý hodný pán. Ten každou, byť jen trochu poškozenou, hračku s veškerou trpělivostí a láskou opravoval. Asi proto byly tisíckrát krásnější než hračky z jiných obchodů. Nikdo si ale hračky nekupoval – byly příliš drahé. Snad proto, že odkoupení a oprava byly často velmi nákladné.

Nejkrásnější ze všech hraček byla jedna panenka. Není divu, že si ji jedna dívenka, jmenovala se Mařenka, velice oblíbila. Cestou ze školy se vždycky zastavila, alespoň na chvíli, u výlohy hračkářství a zasněně se dívala na panenku. Líbila se jí tak moc, až si holčička myslela, že jaktěživ neviděla nic krásnějšího. Tu kdybych měla! To už bych pak nechtěla nic jiného!, pomyslela si pokaždé. Jenže žila sama s maminkou a neměly moc peněz. Nezbyvalo jí, než se na panenku chodit jenom dívat.

Maminka se zanedlouho poté znova provdala. Vzala si hodného, milého muže. Mařenku měl rád jako svou vlastní a snesl by jí modré z nebe. Také neměl peněz nazbyt, ale když viděl Mařenčin zasněný pohled upřený jen a jen na panenku, rozhodl se jí ji pořídit. Maminka sice nebyla ráda, ale když viděla Mařenčino nadšení, hněv ji přešel.

Jak šel čas, Mařenčina láska k vysněné panence opadala. Z té malé holčičky se stala slečna zralá na vdávání. A tak se jednoho dne stalo, že panenku bez zájmu pohodila na dno krabice, kterou chtěla odnést na půdu. To aby nikomu nepřekážela. Jenže jak šla do schodků, krabice se protrhla a panenka a ostatní věci spadly na zem. Její nejoblíbenější hračka to odnesla nejhůř. Celá se rozbila. Až teď se Mařenka uvědomila, co pro ni panenka znamenala. Byl v ní ukryt kus jejího dětství. Mařenku polila vlna nostalgie, příjemných vzpomínek na rané dětství, ale zároveň i smutku, když si uvědomila, že přišla o svou milovanou věc. No, přišla – jen tak napůl. Mařenka totiž rozbitou panenku tehdy nevyhodila.

Spousta let uplynula a z Mařenky se stala maminka a později i babička. Jako malá se vždycky těšila, až bude svým vnoučatům ukazovat staré fotografie, dopisy, knížky a hračky... Když jednou opravdu vytáhla krabici se vzpomínkami, objevila samozřejmě i panenku. Rozbitou. Na nic nečekala a druhý den vyrazila do místního muzea a muzeu ji věnovala. Tam už si s panenkou poradili. Nevypadá sice tak nová, jako když se na ni chodívala Mařenka dívat, ale pořád je, a nejspíš i bude, na té panence něco kouzelně krásného. Zejména pro Mařenku.